

Formanden: Det høje Tings Samtykke udkræves for at kunne foretage Sagen, men jeg forudsætter, at dette Samtykke er meddelt, hvis ingen udtaler sig derimod. (Ophold). Det er saaledes meddelt.

Sagen sattes saaledes under Forhandling.

Finansministeren (Hørring): Ved Loven af 18de Juni 1870 skete der en Omordning med Hensyn til Statsanstalten for Livsforsikring. Den gamle Anstalt af 1842 ophørte at modtage Forsikringer, og den ny Anstalt af 1871 blev oprettet. Medens man i den gamle Anstalt havde Lønningsforholdene ordnede ganske paa samme Maade som ved Statens Embeder, nemlig saaledes, at der var en fast Lønning med Alderstillæg, og saaledes, at de vedkommende havde Pensionsret for dem selv og deres Enker, gik man i den ny Anstalt over til et helt andet Princip. Man indførte der Anvendelse af Lønninger gennem Tantième, saaledes at man fastsatte for Embedsmænd og Funktionærer ved den ny Anstalt en forholdsvis lav fast Lønning, men ved Siden deraf bestemte, at en Del af Driftoverskuddet skulde som Tantième fordeles mellem Personalet. Men derved bortfaldt Retten til at erholde Alderstillæg, og endvidere bortfaldt den Pensionsret, de paagældende havde haft hidtil. De maatte pensionere sig selv, og dette er saasket derigennem, at af den Tantième, som tilfalder ethvert Medlem af Personalet, blive de 40 pCt. oplagte for den paagældende, medens de 60 pCt. blive udbetalte. Den Del af Tantièmen, som bliver oplagt, bliver indbetalt i Statskassen, som har forrentet disse Beløb med 5 pCt. og har beholdt dem til Sikkerhed for den paagældende og hans eventuelle Enke. Med Hensyn til dette System skal jeg fremhæve, at hvis Tantièmen havde holdt sig paa dette lave Standpunkt, som man vel egentlig nok forudsatte, den Gang man gik til Ordningen deraf, er det sikkert nok, at Gager og Lønninger ved den ny Anstalt vare blevne alt for ringe, og navnlig vilde Personalet være meget uheldigt stillet med Hensyn til Forpligtelsen til gennem en opsparat Tantième at sørge for sig selv i deres Alderdom og for deres Enker. Imidlertid er det gaaet anderledes, idet Anstaltens Virksomhed betydelig udvidedes, og Tantièmen derefter udvidedes Aar efter Aar og nu er kommet op paa forholdsvis store Beløb. Personalet har for saa vidt

haft forholdsvis gode Vilkaar, men det har imidlertid bekræftet sig, at dette System hverken er heldigt for Personalet eller Anstalten. For det første er det uheldigt for Personalet, at kun en Del af deres Lønning er fast, medens en meget væsentlig Del af den — for enkelte af Personalet endog den største Del — er afhængig af Anstaltens Virksomhed, ligesom Lønningen ogsaa udbetales sent, nemlig først ved hele Regnskabsaarets Udgang. Men dernæst navnlig er Forsørgelsesforholdet blevet uheldigt. Der kan ganske vist i Tidens Løb af en Embedsmand ved Livsforsikringsanstalten opsøres en meget betydelig Kapital, men hvis Embedsmanden kommer til at gaa af paa Grund af Svagelighed i en forholdsvis ung Alder, er det opsparede ikke mere, end at det ingenlunde kan strække til til at skaffe en saadan Forsørgelse for hans eget eller Enkens Vedkommende, som han egentlig skulde have efter Reglerne for Statspensionering af en saadan Embedsmand. Det er saaledes afhængigt af Tjenestetiden, om Personalet faar tilstrækkeligt ud af denne Opsparen. — For Anstaltens Vedkommende er Systemet uheldigt, thi det vil let ses, at den Omstændighed, at de paagældende opsære en Kapital, som de kun faa udbetalt, naar de udtræde af Anstaltens Tjeneste, for dem indeholder en Fristelse til, naar Forholdene ellers maatte blive saaledes, at de økonomisk daarligt stillede, saa at gaa bort fra Anstalten, og Anstalten er derved udsat for at miste dygtige Kræfter, som man ellers gerne vilde beholde. Paa den anden Side kan det ogsaa være, at en Embedsmand, der bliver svagelig i en forholdsvis yngre Alder, maaske ikke har opsparat tilstrækkeligt til at kunne leve deraf i Fremtiden, og Anstalten har da en naturlig Opfordring til at holde paa en saadan Embedsmand, selv om han ikke kan gøre fuld Tjeneste. — Man har derfor ønsket at komme bort fra disse Regler og over til andre, og for det heles Vedkommende ere de Regler, der nu indeholdes i det foreliggende Forslag, heldigere end de tidligere. De gaa ud paa at fastslaa faste Lønninger for Personalet i Livsforsikringsanstalten, og dertil at føje en Tantième, men en Tantième, som er betydelig mindre, end den hidtil har været, idet det nu kun skal være en Tiendedel af det Overskud, der fremkommer, naar der fra Driftsindtægterne drages de samme Udgifter som hidtil, medens den efter den nuværende Lovgivning udgør en Fjerdedel af dette Overskud; Tantièmen bliver altsaa ned-